

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθῆναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενῆντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών ὄρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έγω έτυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νόζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **ότιω φράγμα είναι μόνο.**

για τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δίνω φράγμα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — εἴγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τρίτη τοῦ μηνὸς 'Απρίλην
και φιλιούντ' έχθροι και φίλοι.

Ποῦντος τετρακόσα και εικοσιέξη,
φαίνεται ό Κόντες πῶς κακά θά μπλέξη.

Ο Φασουλῆς μέ τόνον
'στούς ἔσκρους τών προγόνων.

Α'.

Φ. — 'Ηθελα πάλι, πρόγονοι, στεφάνια νά σᾶς βάλω
κι' ὡ λιγερὸν και κοπτερόν άντίκρυ σας νά ψάλω,
έλλ' οὔτε δάφνης και μυρτιάς κλωνάρι δέν εύρηκα,
όλα ἡ δόξα τάκοψε και τάβαλε για πικά
'στὴν σεβασμίαν κεφαλήν τοῦ Λόρδου τοῦ Τρικούπη,
τοῦ τώρα τώρα εἴγινε σάν Δαναΐδων κιοῦπι.

Βλέπω τήν δόξα νάρχεται και περπατεῖ μονάχη
'στών απογόνων τών κλεινῶν τήν ψειριασμένη ράχη,
μείν πρὸς μίαν δέ μετροῦ τῆς ψείραις τῆς βαρβάταις,
και τὸ Κουβέρνο δείχνωντας φωνάζει 'στούς διαβάταις:
εἴδε ἡ Ψειροκώστενα, πούχει 'στόν ἥλιο μοῖρα
και για καλό της ἔπεσε 'στά νύχια τοῦ Σωτήρα.»

Αν έρωτάτε, πρόγονοι, πῶς είναι και τὸ δάνειον,
ὁ Κερκυραίος Κόντες μας, ἐκεῖνο τὸ ζιζάνιον,
ἀπέραις τὸ ἔβαλε μέ λίραις νά γυρίση,
κι' ἀκού τούς 'Αγγλους ἔφαγε μέ τήν πολλή φαγοῦρα του
όλους τούς 'περιφρόνησε κι' ἐπῆγε 'στό Παρίσι
νά κἀν και 'στούς φίλους μας τούς Γάλλους τήν φιγοῦρα του.

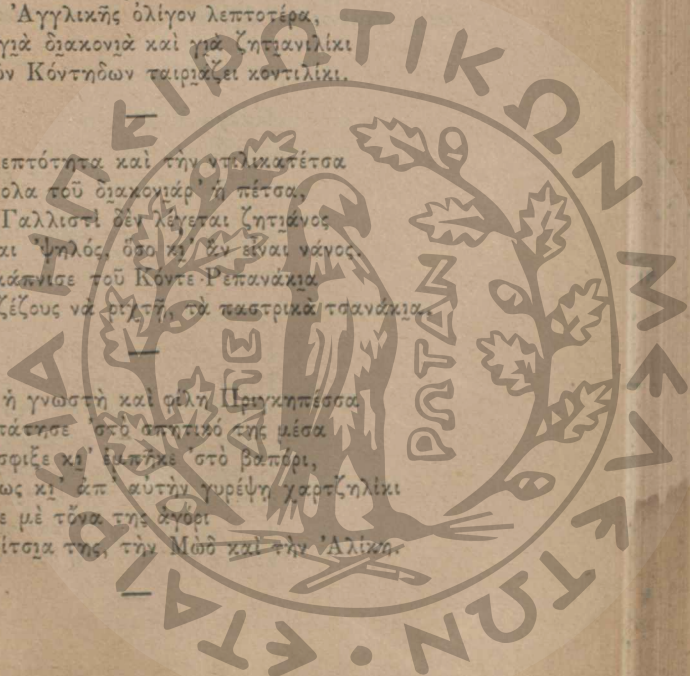
Σπρώστε και τὸ δεξι και τὸ ζερβί σας χέρι,
προσευχηθῆτε δέ μ' ἐμᾶς, τοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,
τὸ δάνειόν μας δεξιά ὁ Κύριος νά φέρη
νά τὸ μισὸ νά φαγῶθῃ 'στοῦ Κόντε τὰ ταξείδια,

γιατί κι' αὐτός σάν 'Αραγὼ τήν γῆν περιγηΐται
και σεῖς κρυφὰ τὰ βήματα τοῦ Κόντε οδηγεῖτε.

Όποῖαν περιπλάνησιν ὑπέστη τραγικήν ! . . .
κυττάξετε τόν Κόντε μας είς τὸ Παρίσι πέρα . . .
νά διακονεῦη ἄρχισε κι' είς γλώσσαν Γαλλικήν,
πού φαίνεται τῆς 'Αγγλικῆς ὀλίγον λεπτότερα,
κι' είναι ταμάμ για διακονιά και για ζητιανιλίκι
και 'στό ψηλὸ τών Κόντηδων ταιριάζει κοντιλίκι.

Μ' ἐκείνην τήν λεπτότητα και τήν υπεκαπέτσα
δέν κοκκινίζει εύκολα τοῦ διακονιάρ' ἡ πέτσα,
κι' ὁ ζητιανεύων Γαλλιστεῖ δέν λέγεται ζητιάνος
ὅσο κι' αν φαίνεται 'ψηλός, ὅσο κι' αν είναι νάγος.
Πολύ καλά τοῦ κἀπνισε τοῦ Κόντε Ρεπανάκια
και 'στούς Φραντζέζους νά εἴρη, τὰ παστρικά τσανάκια.

Τῆς δ' Οὐαλλίας ἡ γνωστὴ και σέλη Πριγκηπέσσα
μόλις ὁ Κόντες πάτησε 'στό σπητιό της μέσα
δέν ξέρω τί τήν ἔσφιξε κι' ἐμπῆκε 'στό βαπῆρι,
κι' ἐκ φόβου μήπως κι' απ' αὐτὴν γυρέψῃ χαρτζηλίκι
ἐδῶ μᾶς ἀριθμάρις μέ τόνα της ἀνδοῖ
και μέ τὰ δηρὸ κορίτσια της, τήν Μωδ και τήν 'Αλίκα.

Τους απογόνους, πρόγονοι, ολίγον λυπηθήτε
και 'σας περιπλανήσεις του τόν Κόντε βοηθείτε.
Κόντε-Πεινάου έφυγε κι' ένσκήπτει 'στό Παρίσι,
έλλ' όμως τέτοιος κι' άπ' εκεί φοβούμαι μή γυρίση,
και τότε τόσα έξοδα θά πәне είς τόν βρόντον,
γε γ α ν ω μ έ ν ο ς δέ θά λθῃ κι' ό Κόντες κατά Κόντον.

B'.

Τά πρόσωπά σας σκυθρωπά μέ πόνον άντικρύζω
και μόνος συλλογίζομαι και μόνος μευριουρίζω :
«για νάναι τών προγόνων μας ή φάτσα λυπημένη
βεβαίως έλλο τίποτε ή λύπη δέν σημαίνει,
ή πώς αυτό τό δάνειον, του Λόρδου τό μαρτύριον,
άκόμη μένει 'στό γνωστόν του Δάντη Καθαρτήριον.»

Είς ταύτην τήν περίδοξον πανήγυριν τής Λαύρας,
όπου πολλών τονίζονται Γκραβαριτών αί λύραι,
άκούω μέσα 'στην πνοήν τής συριζούσης αύρας
πώς ένας γέρο-διάβολος τό δάνειον τό 'πήρε,
κι' όρσε, φωνάζω, Κόντε μου, όρσε και σύ, Κουβέρνο,
και 'στους βωμούς σας έμπροστά τόν σκελετό μου σέρνω.

Ευπνώ κι' άκούω κανονισμούς... Θεούλη μου, τί βρόντοι !
μήπως καμμία γίνεται ύποδοχή του Κόντη ;
μήπως ό Κόντες έφθασε παράδες φορτωμένος
και άπ' όπίσω κι' άπό 'μπρός πυροδολεί τό γένος ;

Μήτε ό Κόντες έφθασε, μηδε παράδες φέρνει,
μόνο τής Λαύρας ή γιορτή τόν κόσμο συνεπέρνει,
και πάει 'στην Μητρόπολι ό Βασιλεύς μ' άμαζί,
κι' ό Λόρδος, πού για δάνειο κοντεύει νά λιμαζή,
άκολουθεί κατόπιν του και παίζ' ή κλαπαδόρα,
κι' ό Κόντες λείπει μοναχά, όπου καλή του ώρα.

'Αγίας Λαύρας έορτή !... μά τί καλοκαιριά !...
συννεφιασμένος ούρανός, βροχή και λασπουριά,
και κάθε απογόνου σας γενναίου τά παπούτσια
μέσα σέ λάσπαις κλασικαίς βουτούνε πλάτσα πλούτσα,
και σέ στεριά και θάλασσα μουγκρίζει ό σρόκος
δαιμονισμένος και άγριος ώςάν δανείου τόκος.

Γ'.

Πάσχα Κυρίου ιερόν,
παράξενον και βροχερόν,
Πάσχα, τό πύλας πρός ήμάς
των Άγγλογάλλων κλείσαν,
και δέν θά πέση λουκουμάς
κι' όλοι θά πάθουν λύσαν.

Πάσχα τό πανσεβάσμιο,
Πάσχα πολύ έράσμιο,
Πάσχα, κι' ή έκθεσις του Λό
δέν θά μάς έβγη σέ καλό,
Πάσχα, ταξείδια κουτουρού,
έξεκουπίστηκε κι' ό Ρού,
Πάσχα, κουλεύρις και φιλιά,
λάσπη του Κόντε ή δουλειά.

'Αναστάσεως ήμέρα
και μάς 'κόπησε' έδώ πέρα
κι' ένας 'Ισπανός άλέγρος,
'Εδουάρδος Μοντενέγρος,
μέ θηρία αίμοδόρα
κι' άνεσκήρτησεν ή χώρα.

Θά 'μυρίστηκαν κι' αυτά
πώς θά πάρωμε λεφτά,
και μάς 'ήλθαν άπ' τήν Κω
και γυρεύουν μερδικό.

Δ'.

Κυττάξετε τριγύρω σας τους παίδας τών γιγάντων
μέ προδοκίδας φοβεράς μαχίμων έλεφαντών...
μέ τίγρεων μουγκρίσματα και βουγιθμούς λεόντων
όσφραίνονται τό δάνειον κι' άρχίζουν τήν ρεμούλα,
κι' άλαλαγμός άκούεται χορτάτων και πεινώντων
και τεταρταία συγκλονεί τά μέλη μου τρεμούλα.

'Αγέλαι λύκων έρχονται, πανθήρων κι' ύαινών...
Χριστέ και Παναγία μου... κυττάξετε τί στόμα !...
λυσσομανούν, συμπλέκονται, κι' ό Λόρδος ό πεινών
σάν βόας κουλουριάζεται 'στών δανειστών τό σώμα,
και στάλα στάλα, πρόγονοι, τό αίμα των ρουφά
κι' ό τών θηρίων Βασιλεύς 'στό θέαμα τρυφά.

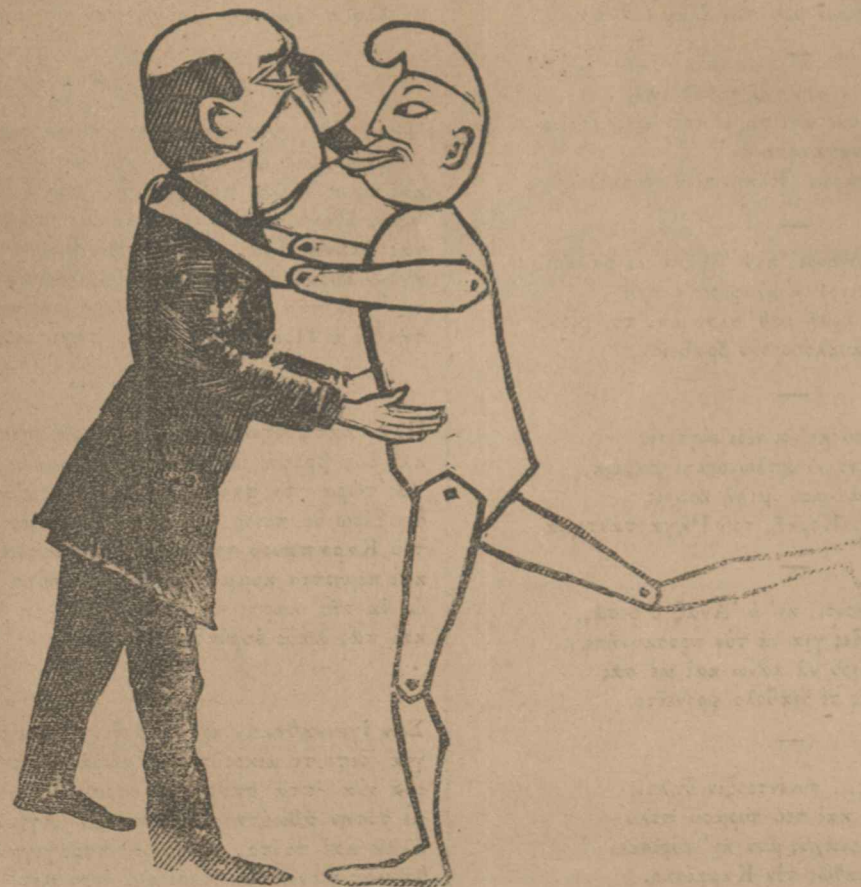
Είς τούτο τής πατρίδος σας τό θηριοτροφεϊόν,
πού βόσκουν άγριόλυκοι μέ κρόνος και λοφίον,
ποιός Μοντενέγρος θά 'βρεθῇ άπάνω των νά πέση
κι' είς σιθηρόφρακτον ειρκτήν νά τους άλυσσοδέση ;
Ποιός Μοντενέγρος θά 'βρεθῇ για τούτα τά θηρία,
όπου τάπεθρίωσε πολλή έλευθερία ;

Ε'.

'Ο Βασιλεύς !... ό Βασιλεύς !... άρχίζ' ή μουσική...
καθβαλαρίαις 'πίσω του και Πρέσβεις κι' Αύλική...
και τούτος είς τήν μνήμην σας χρυσά στεφάνια πλέει
άλλ' όμως για τό δάνειον συλλογισμένος στέκει,
και γράφει 'στόν Μυλλόρδο του μέ πονεμένα στήθεα :
«μ' αυτό τό νέον δάνειον μάς έσκασις άλήθεια,
και τέλειανέ το 'γρήγορα νά 'δοῦμε άνθρωπιά,
άλλοιώς 'στό σπῆτι βίζιτα δέν θά σού κάνω πια».

'Ο Βασιλεύς, ή τελετή και τά συνειθισμένα,
μηδε τραπέζι στρώνεται άγωνιστών κανένα,
μηδε πατῆ 'στ' 'Ανάκτορα κανείς φουστανέλα...
πάει λοιπόν... μάς έλειψε και τούτος ό μπιλά...
τους φεσοφόρους τους παληούς τους 'σάρωσε ό χρόνος
κι' άπό τσαπράζια κι' έξοδα εγλύτωσε κι' ό θρόνος.

Δέν ήταν έξοδο μικρό και τούτο τό τραπέζι...
και σήμερα, πού κάλπικο δέν δίνουν κι' οι 'Εγγλέ...
θά ήτο φρίκη κι' ένας καν άγωνιστής αν έζη...
μέ τόση φτώχεια δύσκολα κι' αυτός ό Ρότσιλντ παύει
κι' αν βλέπετε νά βάψωμε τ' αύγά μας μέ κρεμάλ...
κατάμαυρη κακομοιριά τό Κεντρικόν πιέζει
κι' άέρα τρώμε καθάρό καθώς οι Κιρκινέζοι.

Κι' έπειτα σάς 'δοξάσαμε μέ τόσων χρόνων τρέλλαις...
τόν Νικολή μας 'ζάλισαν μ' αύταις τής φουστανέλαις...
της κάπαις 'προσκυνήσαμε και τών φειδιών της φούνταις
κι' έπήραμε 'στους τάφους σας κοψίματα και πούνταις,
κι' όσο κυττώ 'σας τελετάς τους τωρινούς Δραγόνους
άρχίζω νά περιφρονώ σπουδαίως τους προγόνους.

ς'.

'Εξω σεις, παληοφεισάδες... έξω φέσι, έξω λιάρα...
ΐκουράνατε ταύτιά μας μέ τήν δόξα τήν σαλιάρα.
Τι καλά πού σάς έπῆρε του θανάτου τό δρεπάνι
και για σας καμμία πλέον δέν θά γίνεται δαπάνη,
και σέ κάθε πανηγύρι και τσουμπούσι Αύλικό
εί απόγονοι θά τρώνε τό 'δικό σας μερδικό.

'Εξω δόξα τών προγόνων, συχαμένη κουτσοδόνα,
έξω σεις οι τσαρουχάδες τών άγώνων εί δασεις,
πού ποτέ σας μία πεντάρα δέν έπαίξατε 'στά φόντα
σάν κι' έμέ τέν κασιδιάρη για νά χάσετε και σεις,
πού κεφάλαια τόν νοῦ σας δέν έθόλωσαν και τόκοι
και δέν 'πήγατε 'στην Λόντρα σάν τόν Κόντε Θεοτόκη.

Κι' ύστερα τά τρόπαιά σας κάθε τόσο κοπανάτε
και για πρόγονοι ζητείτε τών 'Ελλήνων νά περνάτε.
'Όρσε μίς 'στην φουστανέλα και 'στην κάπα και 'στό φέσι!...
σάν άκούσετε σέ 'λίγο τό κανόνι πού θά πέση

νά ! θά 'πῆτε παλληκάρια και μέ τόλμην και μέ νοῦν,
άφετε τους απογόνους πρόγονοι μας νά γενούν.

Ρεδοακτύλος αυγή μου, έβγα σάτισε τήν γῆν,
όρσισε και του Μυλλόρδου τήν κατάρτην τηγνήν...
σύγετε σκληρά φροντίδες και κουπόνια σκληρά,
νά χρωστώ και νά μή είναι είναι μόνη μου χαρά.

Z'.

'Αν σεις άναγκάζατε νά βλέπετε τήν φάτσα μου
κι' έγω σας καίδιασα κι' όλ' ή μεγάλη φάτσα μου,
και σήμερα μου φαίνονται καμώματα γέλαια
να στεφάνια παλαιών εισόδων Μουσουλίου.

Νομίζω πως ή δόξα σας τήν δόξαν μας ρουκίνη
κι' ως γενναίος σάς έκτιμά τυχόνων παραβάνων,
ή δέ γινώσκω ποτέ μου δέν παύει νά λιπαίνει
τήν άφύνην κι' άσπείρευτον δόξαν των συγγένων.

Θα τό θαρρῶσα αίσχος μου και μέγα βόσκάν μου
αν τώρι μ' έπεβαλλε νά ψάλλω πρόγονόν μου,
και να θαυμάσω τό σπαθί άρχαίου Σακαρζα...
τήν παληοφουστανέλα του και τήν ρουφά λά βράκα.

'Εγώ γενναίως μοναχά τήν σήμερον φυλήν,
τά κύματα, τό Σινταγμα, τόν Λόρδον, τήν Βουλάν,

τῶν δὲ σιελογόνων μου ἀδένων τὴν οὐσίαν
'στά μουτρα τῶν συγχρόνων μου τὴν ἔκαμα θυσίαν.

Πεθαίνω γιὰ τὰ κόμματα καὶ τὴν πολιτικὴν,
καὶ χάριν τῶν ἐγγόνων σας καὶ τώρα καὶ 'στό μέλλον
κυκλοφορίαν ἔφερα καταναγκαστικὴν
πολλῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ἑλληνικῶν φασκέλων.

Κι' ἂν ὁ Μυλλόρδος, πρόγονοι, ποῦ 'βγήκε μὲ φανάρι,
τῆς Ἑθνικῆς τὴν πάγκοινον κυκλοφορίαν ἄρη,
ἀλλ' ἡ 'δική μου δὲν θ' ἀρθῇ καθ' ὅλον μας τὸν βίον,
θὰ μένη δὲ τὸ φάσκελο κυκλοφοροῦν βραβεῖον.

Ὅσο μ' ἄρεσ' ἡ Ἀλεποῦ κι' οἱ νέοι εὐγενεῖς
καὶ μέες 'στό Χαβιαρόχανο ν' ἀπλώνωμαι βαρειά,
τόσο πολὺ σιχαίνομαι σὰν μοῦ 'μιλῇ κανεῖς
γιὰ τ' Ἀ τ α κ τ α τοῦ Κοραῆ, τοῦ Ρήγα τάντεριά.

Ἀμμ' τί σας λέει, πρόγονοι, κι' ὁ Ἀναξ ὁ φεσᾶς,
ποῦ τρέχετε σὰν χᾶχηδες γιὰ νὰ τὸν προσκυνῆτε ;...
θάλῳ μιά 'μέρα ἰντερβιού νὰ κάνω καὶ μὲ σας
νὰ μάθω γιὰ τὸ σῶι μας τί διάβολο φρονεῖτε.

Ξέρετε τεῖναι ἰντερβιού ;... συνέντευξιν δηλοῖ,
ἡ λέξις εἶν' Ἑγγλέζικη καὶ τοῦ συρμοῦ πολὺ.
Τούτέστι πάω σήμερα μονάχος μου κι' εὐρίσκω
ἐναν παλῷ ἀρματωλὸ καθὼς τὸν Καραῖσκο,
καὶ τὸν 'ρωτῶ καπνίζοντας τσιγάρο ἢ καὶ ποῦρο :
«καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ γι' αὐτὸν τὸν Καλοσγοῦρο ;»

Κατόπιν δεῦτερον 'ρωτῶ νταῆ φουστανελά :
«καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Πολυλά ;»
κατόπιν τρίτον ἐρωτῶ μὲ φέρμελῃ καὶ ντρίτσα :
«καὶ τί φρονεῖς παρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Καρκαβίτσα ;»
κατόπιν τέταρτον 'ρωτῶ μὲ κόκκινο σελάχι
γιὰ τὸν Ροῖδη καὶ γιὰ 'μὲ τί γνώμη τάχα νάχη.

Κατόπιν πέμπτον ἐρωτῶ περὶ διὰ γραμματῶν :
«καὶ γιὰ τὴν γλῶσσα τί φρονεῖς πολλῶν λογιστῶν ;»
καὶ λέγω σὲ γανωματῇ «γιὰ κάνε μου τὴν χάρι
κι' εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ χωρὶς κανένα πάθος,
τοῦ Κόντου γλῶσσαν προτιμᾶς ἢ γλῶσσαν τοῦ Ψυχάρη ;...
ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σου νὰ ξέρω κατὰ βάθος.

«Τοῦ Κόντου τὰ Ρωμαῖκα σοῦ φαίνονται σακάτικα,
ἢ τοῦ Ψυχάρη πλημμελῇ καὶ σόλοικα κι' Ἀνάττικα ;
γιὰ 'πὲς μου, βρε γανωματῇ, καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων
γε γανωμένος λέγεται ἢ γανωμένος μόνον ;
αὐτὸν τὸν παρακείμενον προφέρεις δίχως γέ ;
γιὰ φώτισε παρακαλῶ κι' ἐμένα τὸν Γεγέ.

»Νομίζεις πῶς γανωματῆς δὲν θάσαι ἀγελαῖος
ἂν πλάττης ρήματα ζαβὰ καὶ γλωσσικῶς παρόνομα ;
κι' ἂν 'πῆς τὸν παρακείμενον κἂν οὕτως κἂν ἀλλέως
μὴ δὲν θ' ἀξίζουσιν τῶν Ρωμηῶν τὰ μούτσουνα γιὰ γάνωμα ;

Γι' αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους σου συσκέψου κατὰ μέρος
κι' ἔλα σ' ἐμὲ τὴν γνώμην σου νὰ 'πῆς ἰδιαιτέρως...»

Η'.

Ἔτσι καὶ μόνος σκέπτομαι καὶ μὲ τὸν Περικλῆτο
τὰ γλωσσικὰ ζητήματα νὰ λύσω μιά γιὰ πάντα,
καὶ τώρα, φίλοι πρόγονοι, μὲ τρόμον καταθέτω
'στοῦ Ρήγα τὸν μαρμαρίνον καὶ πρῶτον ἀνδριάντα
τὰς δάφνας ὅσας ἔδρεψεν Ἑλληνικὴ ἀνδρεία,
ἤγουν οὐραῖς τῆς Ἀλεποῦς ὡς λάφυρα πολέμων...
τὴν μὲν τὴν ἔπιασε ἡ Κούν, Αὐστριακὴ κυρία,
τὴν δὲ ὁ Πρίγκηψ Νικολᾶς, ταχύτερος ἀνέμων.

Πλὴν καταθέτω, πρόγονοι, 'στοὺς πόδας σας ἀκόμα
καὶ δύο βρέφη ἔκθετα, τὸ πέμπτον κι' ἕκτον κόμμα.
Ὡς τώρα τὸν πατέρα των κανένας δὲν ἐγνώρισε,
δὲν ξέρω δὲ ποῖος Ἡφαιστος καὶ ποῖος Βουλευτῆς
τοῦ Καρκαπάνου τοῦ σοφοῦ τὴν κεφαλὴν ἐχώρισε
καὶ πέμπτον κόμμα πάνοπλον ἐπήδησ' ἐξ αὐτῆς,
ὡς ἐκ τῆς κάρκας τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ἡ Γλαυκῶπις,
καὶ πᾶς λαὸς ἐφρύαξεν Ἀνατολῆς κι' Εὐρώπης.

Σὰν ἐγεννήθηκαν κι' αὐτὰ δὲν ξέρετε πῶς 'χάρηκα !...
γιὰ 'δέτε τί μικρούτσικα, μωρὰ καὶ βυζανιάρικα...
οὐκ οὐκ 'στά σπάργανα στριγγλίζουν τὰ καῦμένα
μὲ τόσῃν ἀθωότητῃ πατριωτῶν Ἀγγέλων,
ἀλλὰ καὶ τοῦτα, πρόγονοι, παραγεγανωμένα
θὰ μᾶς γανώσουν τὸ μῆλαδ 'στό μετ' ὀλίγον μέλλον.

Δεχθῆτε τὰ σεβάσματα κι' ἐμοῦ τοῦ φαμφαρόνου
καὶ μένω δούλος ταπεινός... σπολλάτῃ καὶ τοῦ χρόνου !...

**Ἀρραβῶνες προσφιλεῖς,
τοὺς ὕμνεζ' κι' ὁ Φασουλῆς.**

Σακελλάριος Δημήτρης, Μητσοπούλου Ἀργυρώ,
παλληκᾶρι διαδασμένο καὶ κορίτσι τρυφερό,
ἐνὰς νεῖδος μὲ τετρακόσα, ποῦ ποτὲ δὲν χάφει μύγαι,
καὶ μιά κόρη ζηλεμένη διαλεκτῇ μὲς 'στῆς ὀλίγαις.
Τίρι λίρι 'στό ζευγάρι μὲ λαγοῦτα καὶ βιολιά...
τῆς χαρᾶς αὐτοῦ τοῦ κόσμου νὰ τῆς πιοῦν σταλιά σταλιά.

**Καὶ ὀλέγεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ἡ τοῦ Ζολᾶ Καταστροφή, βιβλίον τρομερόν,
καὶ ταύτην τὴν μετέφρασεν εἰς ὕψος ἀνθρώπιν
ὁ Κονδυλάκης, λόγιος Γαλλομαθῆς ἐν πρώταις,
κι' ὁ Φωτιάδης ἐγίνε καλαίσθητος ἐκδότης.
'Στὸ Σύνταγμα πᾶς θαυμαστής τοῦ Γάλλου προσκαλεῖται,
'στοῦ Τύπου τὸ Περίπτερον πρὸς τρεῖς δραχμὰς πωλεῖται.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.